

FRAM KAMERATER

AUGUST · 85



VALGINNSPURT

FRAM KAMERATER

INNHold:

Leder: 3 uker igjen	side 3
Høstens KK-Kampanje:	
Alle kan gjøre sitt KK-arbeid bedre .	side 4
Forsvarspolitik og 1. maitog	side 5
AKP - et pro-imperialistisk parti ...	side 6
Kjøp Pål Steigans nye bok	side 8
Tron Øgrim anmelder "På den himmelske freds plass" av Pål Steigan	side 9
Pål Steigan møter formann Mao	side 11

Frist for neste FK:

Fredag 13. september kl. 1700.

Innleggene leveres maskinskrevet på Oktober
Bokhandel. Helst i god tid før fristen.

Vi har i dette nummeret tatt i bruk en del
nytt utstyr for å få bladet til å se mer
innbydende ut, men fremdeles er det debatten
og partimedlemmenes innsats der som gjør
det til et interessant og leseverdige blad.

RV - INNSAMLINGA:



Sør-Trøndelag har nå bevist at vi
trøndere er trege. Vi ligger i skrivende
stund 3. sist på kurven. Vis at vi kan
når vi først får starta. Oppfyll mål-
settinga.

God politikk - lite penger.
Det er RV i dag.

La ikke innsamlinga trekke i langdrag i
høst - gjør en innsats nå.

God politikk, men lite penger.

LEDER

3 UKER IGJEN

Når dette leses er det bare dager igjen til valgdagen 9. september. Men det er viktige dager:

15 % AV VELGERNE BESTEMMER SEG DEN SISTE UKA!

Alt tyder på at RV har mange hjemmesittere, folk som ikke synes noe særlig om politikere og mener det ikke er noen vits i å stemme.

RV har noe de andre ikke har, et avslappa forhold til regjeringsspørsmålet. Vi orker ikke å velge mellom Høyres konkurransevne og privatisering og DNAs mer stortilte planer om etableringer utenlands og omstilling hjemme. I virkelighetens verden vil de to store partiene ha flertall for det viktigste til saken. De andre partiene, SV ikke minst, er i dag bare fløyer innenfor disse to. Bare Kristelig Folkeparti får gjennom noen av sine særstandpunkt. Det er ikke mye å takke gud for.

Det eneste som betyr noe er RV-stemmene. Hvor mange får vi med oss på at RV trengs i og for å avsløre det store spillet og for endelig å få reist massebevegelsens krav på Stortinget? Makter vi å få kvinnebevegelsen, den faglige opposisjonen og den framtidsløse ungdommen til å se på oss som sine talsfolk? Greier vi å avsløre DNAs velgergaranti og Nye Økonomiske Vekst? Og makter vi sjøl å stå fram med et noenlunde troverdig alternativ, sosialisme.

Dette avgjøres NR! Ikke av våre toppkandidater. Personlig stemmesanking, dørbesøk og følge folk til valglokalet er vår metode.

LAG DIN EGEN PLAN FOR INNSPURTEN, SYSTEMATISK ETTER EI LISTE OG FØLG DEN.

GODT RØDT VALG

Arne By

RV valgkamp '85

Postgiro 2 12 97 99
Rød Valgallianse, postboks 211 Sentrum
Oslo 1, tlf. 02/38 42 50



Rød Valgallianse Sør-Trøndelag:

Prinsensgt 14 Tlf. 07/52 50 88

FRAM KAMERATER

HØSTENS KK-KAMPANJE: ALLE KAN GJØRE SITT KK-ARBEID BEDRE!

Under valgkampen for 2 år sia økte KK-salget bra og avisa fikk hundrevis av nye abonnenter. Valgkamp er ei gunstig tid for KK dersom vi utnytter situasjonen godt og bruker avisa som politisk breekstang for RV. Sia den valgkampen har vi mista mange abonnenter, nesten 40 i snitt i Sør-Trøndelag og det er mye - 8 % på to år og tendensen fortsetter helt til nå. Med løssalget gikk det bedre i 1984. Både 1983 og 1984 hadde vi et gjennomsnitt pr. and. på 950, men i 1985 har det gått nedover. Vi ligger an til å få et snitt på ca. 600 dersom ikke høsten får nivået opp på et skikkelig nivå igjen. Likevel vil vi ende på et snitt på ca. 750. Slik er situasjonen foran høstens KK-kampanje.

Hvordan din jobb med KK skal bli er vi ikke sikre på, men at vi ønsker å perfektionere KK-arbeidet til alle vil være viktig som ledersnor i kampanja.

1: Vi ønsker ikke å utvide det nåværende opplegget i særlig grad, men vil legge stor vekt på at alle oppgaver som lag har tatt på seg skal gjennomføres. Vekk med unnsaluntring, amatørmessig organisering og at ikke KK-arbeidet er helelagets oppgave. Den tida mange bruker til å få folk til å gjøre en liten KK-jobb må brukes til KK-arbeid - det hadde vært nok til å stoppe tilbakegangen i distriktet!

2: Følg opp valgkampen! Det er mange som i løpet av valgkampen vil få interesse for partiets og RVs politikk. Det vil til og med finnes RV-aktivister som ikke abonnerer på KK. Denne muligheten må vi ikke la gå fra oss. Det er viktig for vår politiske utvikling av nære folk. Det blir ingen

revolusjon ved stemmeurnene, men vi må følge opp for å utvikle folk videre og hvordan kan vi gjøre det uten KK, nei se det, det går bare ikke.

3: Vi vil prøve å øke kvaliteten på både salg og abonnementsverving. Ingen føler seg vel utlært som KK-arbeidere. KK-arbeid kan læres, men er ikke medfødt. Selv en god agitator kan være en dårlig KK-selger! Hvorfor? Jo, fordi vi lever i et samfunn der kjøp og salg er en viktig del av alles hverdag. Borgerlige markedsførere har studert dette nøye og de vil totalt utklasse våre metoder slik at folk må være mer og mer enig med oss dersom de skal kjøpe KK eller abonnere.

Derfor: KK-utvalget vil arrangere salgskurs og vervekurs i Trondheim i høst. Det vil foregå en ettermiddag kveld i oktober. Dette blir ingen engangsforeteelse der alle går ferdig utlært ut. Det blir en start for å ta bort de mest vanlige og styggeste feilene vi gjør når vi selger eller forsøker å verve abonnenter. Det kommer ikke til å bli bare et foredrag med diskusjon heller. Vi vil ta i bruk lysbilder, praktiske øvinger, forhåpentligvis video for å vise at alle kan gjøre det bedre, det går an å lære seg nye ting og framfor alt: KK-arbeid skal være morsomt - vi trenger å komme ut av stivna normer om hvor jævlig KK-arbeid er. Det er ikke morsomt å være på dypt vann dersom vi ikke kan svømme heller!

Lykke til !

Hilsen KK-utvalget i DS

FORSVARSPOLITIKK OG 1. MAITOG

Sosialimperialisme, krigsfare, nasjonal sjølråderett, små nasjoners rett til/behov for militært forsvar: Dette har i mange år vært viktige saker i partiets politikk. Og på mange måter er partiets politikk stadig blitt utviklet i positiv retning, blitt knyttet sammen med norsk virkelighet. Men samtidig finnes det en sterk og farlig tendens til strutsepolitikk, basert på et ønske om å gløkke faren for en 3. verdenskrig.

1. mai 1984 ble det båret parole om "Et sterkt og uavhengig forsvar" i Trondheim. Parolen peker på viktige endringer som må til for å gjøre det norske forsvar til et virkelig vern mot en invasjonstyrke: Forsvaret må styrkes med materiell og mannskap, først og fremst må det bygge på egne krefter. Forsvaret må frigjøres fra en feilaktig NATO-strategi med hovedvekt på hjelp utenfra. NATO/USA vil verken ha mulighet etllert vilje til å komme oss til unnsetning, og uansett må vi aldri basere vår sjølråderett på ei av supermaktene. Derfor: Et sterkt og uavhengig forsvar.

Mai 1985 ble så parolen endret til "Et troverdig forsvar". Pga. langpendling kunne jeg ikke delta i 1. mai arbeidet, og har derfor ikke førstehåndskjennskap til diskusjonene. Men etter hva jeg

har fått fortalt kom ikke kravet om endring fra store masser, men fra ei håndfull folk blant annet med tilknytning til AMG (Arbeidermaktgruppa).

Ei god og klar parole ble byttet ut med ei feilaktig og uklar. Dersom noen vil bekjempe partiets politikk kan det være effektivt å gjøre som her, nemlig å utvanne ei klar parole, uten i første omgang å si noe direkte motsatt.

Ble det gjort noe for å benneide den gamle parolen, hva foretok de ansvarlige partifolkene i fronten seg? Eller ble dette ansett for en ubetydelig endring i en uviktig sak?

Jeg venter spent på svar fra partifolk som deltok i diskusjonene.

Heimevernsmann

PS: Dersom det er ønskelig med en ny endring av parolen, foreslår jeg: "For et troskyldig forsvar."

AKP - ET

PRO-IMPERIALISTISK PARTI !

Vi presenterer her en motsigelse som står både i partiet, men særlig skarpt i NKS. Så skarpt står den at noen har forlatt m-l rørsle med denne begrunnelsen. Dette er en del av et utmeldingsbrev:

Gir jeg skal sette det veldig på spissen, så oppfatter jeg AKP som et pro-imperialistisk parti av samme type som de partiene i den 2. internasjonale som Lenin karakteriserte som sosial-imperialistiske. En så sterk påstand må sjølvsagt begrunnes:

I)

Grunnpilaren i partiets imperialismeteori er 3-verden-teorien (nedafor referert som 3VT, teorien er definert i boka "Formann Maos teori om dei tre verdene", Oktober 1978). Denne teorien var i Maos tid ei overordna rettesnor for Kinas utenrikspolitikk, og i den sammenhengen kunne den ha mye for seg, men når disse retningslinjene opphøyes til imperialismeteori og vegledning til handling for kommunister verden over, er jeg ikke med lenger.

3VT skiller seg grunnleggende fra Lenins imperialismeteori på flere punkter. 3VT oppfatter imperialismen først og fremst som et forhold mellom stater, og ikke først og fremst som et økonomisk forhold. Dette kommer til uttrykk på flere måter, viktigst er kanskje at dette fører til at det kvantitative skillet mellom store og små imperialistmakter gjøres til et kvalitativt skille mellom 1. og 2. verden. De små imperialistmaktenes (også f.eks. Frankrike som har store styrker i utlandet og deltar i kriger i den 3. verden) oppfattes som en slags anti-imperialistisk kraft: de står i en mellomstilling og bør alliere seg med 3.verden mot de stygge ulverne USA og Sovjet.

Et av de sentrale trekkene i Lenins imperialismeteori er at imperialismen er et økonomisk forhold hvor borgerskapet i alle de imperialistiske landa, små som store, har grunnleggende felles interesser i å opprettholde imperialismen. Dette gjenspeiler seg i virkligheten verden ved at små imperialistiske land knytter seg til "sin" supermakt gjennom militærallianser (som NATO og Warszawapakta), men dette underslås i 3VT. Rivaliseringa mellom imperialistmaktenes blir ikke oppfatta som ei rivalisering mellom blokker, men mellom USA og Sovjet. De små NATO-landa (som Norge) blir ikke oppfatta som deltakere i rivaliseringa, men som brikker i USAs spill. Dette får alvorlige konsekvenser for synet på hvordan vi skal møte krigsfaren.

At imperialismen oppfattes som et forhold mellom state, fører også til sammenblanding av den progressive og anti-imperialistiske kampen som det arbeidende folket og de undertrykte nasjonene i 3. verden fører på den ene sida med politikken til statene i 3. verden på den andre sida (et grotesk eksempel: Kina oppfatta Shaen av Iran som ei progressiv kraft, og dette blei forsvart av AKP). Det underslås at frigjøringskampene i 3. verden (trumfkortet for å bevise at 3.verden som sådan, dvs. statene - er hovedkrafta i kampen mot imperialismen i dag), nettopp oftest retter seg mot stater i 3. verden, mot kompradorborgerskapet (samarbeidsfolka - imperialist-lakeiene) som har statsmakta.



FRAM KAMERATER

Klasseperspektivet og det nasjonale perspektivet (de fleste 3. verdenland er flernasjonale med undertrykte nasjoner og undertrykkernasjoner) trenges i bakgrunnen.

Et anna trekk ved SVT er at den underslår at arbeiderklassen i de imperialistiske landa står i en særstilling i og med at det bare er den som kan legge imperialismen i grava og erstatte dette systemet gjennom sin revolusjon. Kampene som folka i 3. verden fører kan svekke imperialismen, og være en alliert for arbeiderklassen i de imperialistiske landa, men hovedslaget vil nødvendigvis måtte stå i imperialismens "hjemland". Sånn sett var gruvestreiken i Storbritannia en viktigere kamp enn krigen i Afghanistan.

II)

Et grunnprinsipp i Leninismen er teorien om "nasjonenes rett til sjølbestemmelse" (Se f.eks. Lenins utvalgte bd. 5, Oktober 1977). Dette prinsippet har hos AKP blitt til prinsippet om "nasjonal sjølråderett". Denne navneendringa er ikke tilfeldig, men gjenspeiler et viktig skille.

Det har blitt retta mye feilaktig kritikk mot AKP for synet på det nasjonale spørsmålet (fra KUL, KAG osv.). Denne kritikken har retta seg mot at AKP angivelig skal støtte alle "frigjøringsbevegelser" uten forbehold, og det er i denne forbindelsen blitt påpekt at Lenin og Stalin alltid satte opp verdens-proletariatets interesser som overordna kriterium når de vurderte nasjonale bevegelser. Denne kritikken er feil fordi AKP aldri har støtta alle nasjoners krav om sjølbestemmelse. Noen få eksempler viser dette: AKP støtter ikke den Tibetanske nasjonen, AKP støtta ikke Ibo-nasjonelen (Biafra -Nigeria), og AKP støtta ikke den Bengalske nasjonalismen (Bangla Desh). Når det gjelder nasjonale krav (krav om egne stater) har AKP alltid vurdert om disse er reaksjonære

eller progressive, det partiet har satt opp som et ufravikelig prinsipp er ikke prinsippet om nasjonenes rett til sjølbestemmelse, men prinsippet om nasjonal sjølråderett. Dette prinsippet kan oversettes med alle staters rett til å forsvare sine grenser, og proletariatets plikt til å delta i forsvaret. Dette prinsippet gjelder også for imperialistiske land, og er i innholdet et reaksjonært og pro-imperialistisk prinsipp.

III)

AKP er et nasjonalistisk parti (pkt. II) (i prinsipp-programmet sies det eksplisitt, Oktober 1985, s. 75). Dette har sammen med synet på de små imperialistlandene som "snille" imperialister (pkt. I), ført til at partiet har laisert ei linje med "fedrelandsforsvar" presentert i militærprogrammet (Oktober 1979). Partiet går inn for å styrke det borgerlige imperialistiske militærapparatet. Arbeiderklassen oppfordres til å ruste opp sine egne undertrykkere. Denne linja minner stygt om Karl Kautsky og sosialimperialistene i 2. Internasjonale. Lenin har gitt en fleggende kritikk av denne linja i bl.a. boka "Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky" (Oktober 1975, se kapitlet "Hva er internasjonale?"). Denne boka var i si tid obligatorisk lesning i ML-bevegelsen, men mange ser ut til å glemme fort.

I den seinere tida har nasjonalismen gitt seg groteske utslag i holdninga til SIPO. Klassekampen har skrivi at etter Treholt-saka er det bare de mest forherda Sovjet-lakeiene som mener SIPO må bort. Avisa hevder at alle nå må innse at SIPO trengs. Lyse-støl har heller ikke ført saka si som ei anklage mot SIPO og overvåking i Norge, men som ei sak om at han ikke skulle vært overvåka for han er jo ingen sikkerhetsrisiko (han har forøvrig kanskje rett i det, men var han kommunist, og ikke venstresosialdemokrat, ville han sjølsagt også ha vært en sånn risiko).

FRAM KAMERATER

VIKTIG!

NY BOK
27. aug.
1985

Pål Steigan **På den himmelske freds plass** **Om ml-bevegelsen i Norge**

Den mangeårige formann i sentralkomiteen i AKP (m-l) ser seg tilbake. Pål Steigan gir oss et innblikk i denne kanskje mest mytebelagte bevegelsen i norsk politikk etter krigen. Vi får glimt fra hans reiser og fra samtaler med betydningsfulle personer som Enver Hoxa, Ramiz Alia, Pol Pot, fyrst Sihanouk, og samtlige kinesiske ledere etter 1935 med Mao som høydepunktet. Beretningen om KGB's vervingsforsøk vil nok også vekke interesse.

Her fins videre tankevekkende refleksjoner omkring datarevolusjon og politikk, den tredje verdens gjeldskrise, skogsdød og øko-krise, atomopprustningen m.m.

Forfatterens perspektiver på den industrialiserte verdens politikk fram mot år 2000 vil vekke oppmerksomhet. Et tidsdokument og et vektig innlegg i en mer og mer overflatisk samfunnsdebatt.

Alle parti-medlemmer oppfordres på det sterkeste til å skaffe seg denne boka. Dette er ei glimrende historiebok, skrevet av en av våre mest erfarne og kunnskapsrike kamerater, og er uunværlig for de som vil sette seg inn i vårt partis historie

Sør-Trøndelag
AKP (m-l)

Arne B. ...

Leder Oktober
Bokhandel

Håvard F

FRAM KAMERATER

PÅL STEIGAN

PÅ DEN HIMMELSKE

FREDS PLASS

OM ML-BEVEGELSEN I NORGE

AKP - og Pål Steigan Av Tron Øgrim

Ikke noe parti vekker så sterke følelser som AKP. AKP ødela en generasjon av intellektuell ungdom! Nei, AKP var salt i velferdsgrauten, en vekker, ei utfordring! Sånt sier folk som er uenige med partiet.

Dessuten er AKP — hemmelighetsfull. Alle som har forsøkt å lage lister over «AKPs ledelse» har skutt minst 50% feil!

Dette mystiske er forsterka av mytene. En AKP-er er mer verd enn fem Unge-Høyre-menn, sa Libertas-redaktøren Kjell Lynau til meg. Det var i en pause i forlikrådet. Der måtte Lynau beklage at bladet NÅ hadde skrevet om «AKPs hemmelige plan for konsentrasjonsleir på Svartisen».

Pål Steigan — navnet betyr nesten AKP. Den mest berømte partimedlem utenom Jon Michelet og Unni Rustad. Formann fra 1975 til 1984. År da alle som nå er unge journalister gikk på universitet, og enten var for, mot eller medlemmer av AKPs mektige studentorganisasjon NKS.

Norge er dømt til å få mange bøker om AKP. Nå fins nesten bare politiske hat-skrifter med

liten informasjonsverdi. I framtida kommer alle doktoravhandlingene. Og sjølsagt memoarene. Steigans bok er nødt til å bli en klassiker, som seinere AKP-bøker må støtte seg på eller kritisere.

Assen er den?

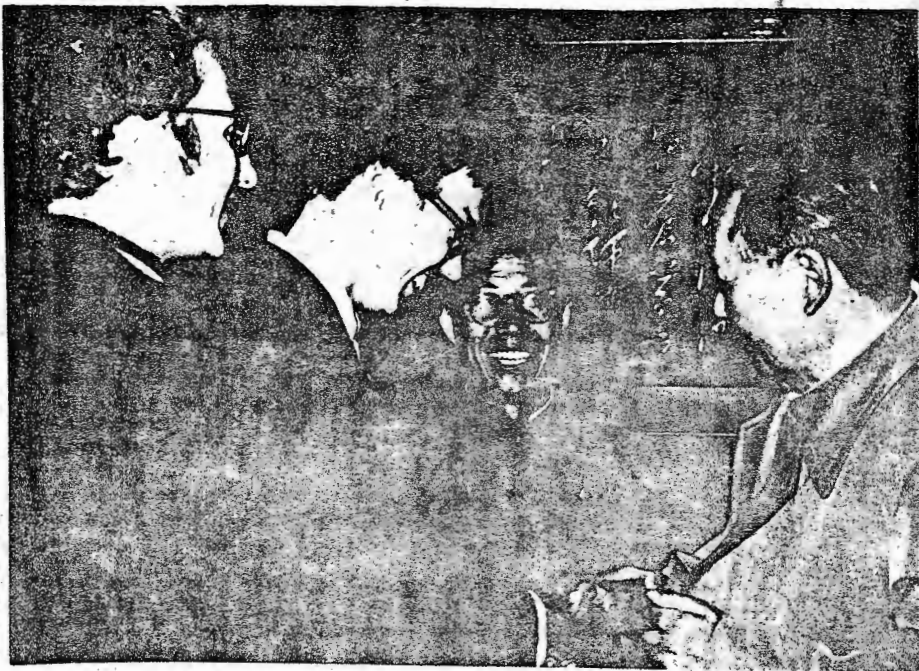
Vittig! En overraskelse for de som tror Pål er sjølve prototypen på «det steinharde revolusjonære alvoret». Vel — her har han en tørr, sjølironisk tone som mange ganger fikk meg til å le — f.eks. i fortellinga om vårt felles møte med formann Mao.

Alle som har smaken på samtidshistorie får vite noe nytt. Ikke minst om SUF-tida, bakgrunnen for det sjokket hele Norge fikk da dette umulige og paradoksale partiet oppsto.

Men hva med «hemmeligheter»? Den avslører noen. Det står om problemene i «Lektor Pedersentida» sist i 70-åra og først i 80-åra. De som ikke visste det, vil åsså oppdage at Steigan og en viss Øgrim ikke alltid var enige. (Det slo gnister og kunne gjøre vondt i øra på

Forlag: Aschehoug Heftet 224 s.

FRAM KAMERATER



andre i partiledelsen.) Men alle hemmelighetene står ikke, sjølsagt!

Påls syn er ikke alltid mitt, men det er alltid interessant. Fint til å få «tenker'n i gang». Pål kan tenke. (Jeg snakker som part i saka. I 1975 foreslo jeg ham som formann. Han hadde en trivelig jobb som transformatorvikler på Per Kure. Jeg er visst ikke tilgitt ennå.)

I et stort sluttkapittel drøftes **framtida**. Noe er dommedagsbilder av hva som skjer hvis utviklinga ikke snur. Noe er forsøk på å komme med visjoner — «en ny himmel og en ny jord» som menneskeheten kan skape hvis den bruker kunnskapene sine. Dommedag er tema for boka jeg sjøl gir ut i høst, «Grisen før jul». Men der som gjør en grundig jobb med å dokumentere, er han...

Her er boka for alle som elsker AKP, alle som hater AKP og alle som syns AKP er merkelig!

PÅL STEIGAN var sentral i ml-bevegelsen fra 1969 da SUF (ml) brøt med SF. Formann i AKP(ml) fra 1975 til 1984. Tidligere transformatorvikler på ASEA Per Kure A/S, for tiden leksikonredaktør i Cappelens Forlag.

TRON ØGRIM, bryggeriarbeider. Tidligere medlem av sentralkommiteen i AKP(ml) og en av stifterene av SUF (ml). Har selv skrevet flere bøker, bl.a. **Proletariatets demokratiske diktatur, Den vestlige maoismens sammenbrudd og krise i AKP(ml), Marxismen vitenskap eller åpenbaringsreligion?** I høst utgir han boka **Grisen før jul** på Oktober forlag.

Slik beskriver Pål Steigan møtet med formann Mao under feiringen av den kinesiske nasjonaldagen i Beijing i 1970:

Stemninga på den veldige plassen, paraden med alle de revolusjonære parolene sammen med enorme modeller av maiskolber og kálhuer som skulle symbolisere enda en «rekordhøst», nærheten til den største revolusjonære lederen i vår tid, den enorme presisjonen som gjorde det mulig å samle en eller to millioner mennesker i Beijing sentrum og avvikle et demonstrasjonstog med over en halv million mennesker på kortere tid enn vi i Norge bruker på å stille opp og gjennomføre et Faglig Solidaritetstog med 6000 mennesker 1. mai, alt sammen var så overveldende at det kunne vært høydepunkt nok. Vi hadde vært i Mekka.

Da vi kom tilbake til gjestehuset lå det en ny invitasjon og venta på oss. Vi var invitert til å se fyrverkeriet oppe fra sjølve balkongen der Mao hadde stått om formiddagen.(...)

Etter halvannen time eller så var det hele slutt, antakelig med maksimum to minutters avvik fra den oppsatte tidsplanen. VIPene hadde begynt å forlate balkongen. Qiang Qing hadde gått. Lin Biao hadde gått, og tolken vår begynte å mase på at vi også måtte se å komme oss avgårde. Men vi halte ut tida med et bittelite håp om å få se Mao på nært hold når han også skulle gå. Da plutselig kom en rødegardist løpende: «Mao vil treffe nordmenna.» Som lyn fra den høstklare Beijing-himmelen. Ikke et hint på forhånd. Ingen muligheter til å tenke oss om. Bare de tretti sekundene det tok å reise seg og gå bort til den sentrale inngangen midt på balkongen. Der sto statsminister Zhou Enlai i døra for å ta i mot oss. Mannen som var beundra over hele verden for sin taktiske dyktighet, sitt elegante diplomati, og frykta av diplomater av samme grunn. Mannen som hadde samarbeida med Mao Zedong i «gode og onde dager», mannen som kort tid seinere skulle være nøkkelfigur i «ping-pong-diplomatiet» overfor USA. Her sto han på hjørnet og tok i mot oss. Et varmt håndtrykk, et hjertelig smil og noen hyggelige ord. Så inn i salen der jeg hadde følelsen av at halve sentralkomiteen i KKP sto oppstilt i halvsirkel. Og midt i rommet; Mao Zedong. Han kom mot oss. Flomlyset blei skrudd på, TV-kameraene var i gang. Vi var på lufta for et par hundre millior r seere.

Mao kom fram til meg og sa: «So, you're twenty-one, isn't that right?» Ja, han åpna på engelsk, i en slo seinere over i kinesisk. Vi hadde en tolk som var enda mer livredd enn det vi var. Så var det min tur. Jeg husker ikke nøyaktig hva jeg sa. Det var noe sånt som at vi var glade for å oppleve Kina og treffe en så erfaren revolusjonær leder som han. Og han svarte noe sånt som at tvert om, han var gammel, mens vi var unge. Vi hadde framtida foran oss, det var det som telte. Han sa også en del ord om Norge, men dette forbløffa tolken så veldig, for han visste sjøl såvidt lite om Norge, at han knapt klarte å oversette. Og jeg strevde som en gal for å få til en noenlunde opptreden på kinesisk TV. (Ikke det at jeg var uvant med TV i seg sjøl, men Ragnar Baardtvedt og Kjell Arnljot Wiig var liksom ikke akkurat det samme som dette.) Og mens jeg prøvde å finne på noen velvalgte ord å si til en mann som rakk å bli en legende førti år før sin død, hadde jeg omtenkksom hjelp fra min kjære venn Tron Øgrim. Han sto bak meg og slo meg i ryggen og hveste inn i øret mit: «Prat ikke tull. Prat ikke tull.»

TOM SIDE